

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

22 лютого 2019 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 241/вс-19

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у складі колегії:

головуючого - Устименко В.Є.,
членів Комісії: Луцюка П.С., Шилової Т.С.,

розглянувши питання про проведення співбесіди за результатами дослідження досьє кандидата Бенедисюка Ігоря Михайловича на зайняття вакантної посади судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду в межах процедури конкурсу, оголошеного Вищою кваліфікаційною комісією суддів України 02 серпня 2018 року,

встановила:

Рішенням Комісії від 02 серпня 2018 року № 185/зп-18 оголошено конкурс на зайняття 78 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема у Касаційному господарському суді - 16 посад.

Бенедисюк Ігор Михайлович 14 вересня 2018 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для підтвердження здатності здійснювати правосуддя в Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Комісією 08 жовтня 2018 року ухвалено рішення № 82/вс-18, зокрема, про допуск Бенедисюка І.М. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посади суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 18 жовтня 2018 року № 231/зп-18 призначено кваліфікаційне оцінювання в межах конкурсу на зайняття 16 вакантних посад суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду 21 кандидата, зокрема Бенедисюка І.М.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі - Закон) закріплено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є:

компетентність (професійна, особиста, соціальна), професійна етика та добродієність.

Бенедисюк І.М. 12 листопада 2018 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 84,75 бала. Згідно з рішенням Комісії від 13 листопада 2018 року № 257/зп-18 його допущено до виконання практичного завдання під час іспиту в межах кваліфікаційного оцінювання кандидатів на зайняття вакантних посад суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 14 листопада 2018 року практичного завдання кандидат набрав 92 бали. Згідно з рішенням Комісії від 20 грудня 2018 року № 322/зп-18 його допущено до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» в межах конкурсу на зайняття вакантних посад суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та добродієності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада добродієності, яка, зокрема, надає Комісії інформацію щодо судді (кандидата на посаду судді), а за наявності відповідних підстав - висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та добродієності.

Згідно з абзацом третім пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16 (у редакції рішення Комісії від 13 лютого 2018 року № 20/зп-18) (далі – Положення), під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та добродієності.

Підпунктом 4.10.1 пункту 4.10 Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, затвердженого рішенням Комісії від 13 жовтня 2016 року № 81/зп-16 (з наступними змінами) (далі - Регламент), передбачено, що інформація щодо судді (кандидата на посаду судді) або висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та добродієності надається до Комісії Громадською радою добродієності не пізніше ніж за 10 днів до визначеної Комісією дати засідання з проведення співбесіди стосовно такого судді (кандидата на посаду судді).

Громадською радою добродієності 25 січня 2019 року надано Комісії висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Бенедисюка І.М. критеріям добродієності та професійної етики, затверджений 23 січня 2019 року.

Підставами для такого висновку Громадська рада доброчесності визначила те, що кандидат на посаду судді пов'язаний з політичними силами, простежується вплив цього зв'язку на його кар'єру. Кандидат, обіймаючи посаду судді, отримував державні нагороди.

У квітні 2015 року кандидат призначений членом Вищої ради юстиції за квотою Президента України Петра Порошенка.

Президент Петро Порошенко 15 грудня 2015 року нагородив кандидата іменною зброєю, хоча Бенедисюк І.М. обіймаючи посаду члена Вищої ради юстиції, залишався в статусі судді.

Прийнявши державну нагороду, суддя Ігор Бенедисюк вочевидь не дотримався вимоги частини сьомої статті 55 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції, чинній на час отримання нагороди): «суддя до звільнення з посади не може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами. Суддя може бути нагороджений державними нагородами лише за проявлену ним особисту мужність і героїзм в умовах, пов'язаних із ризиком для життя». У відкритому доступі відсутня інформація про випадки прояву кандидатом особистої мужності і героїзму в умовах, пов'язаних із ризиком для життя.

Тобто в цій ситуації кандидат керувався політичними мотивами, а не чітким положенням закону і правилами суддівської етики.

Те, що кандидат як член і Голова Вищої ради юстиції (правосуддя) залишався суддею, свідчать матеріали його досьє. В анкеті кандидата зазначено, що з 18 липня 2003 року до сьогодні він є суддею Вищого господарського суду України. Отже, з посади судді його не було звільнено, тож заборона, визначена частиною сьомою статті 55 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції, чинній на час отримання нагороди), однозначно поширювалася на кандидата.

Бенедисюк І.М. пояснив, що призначення на посаду члена Вищої ради юстиції Президентом України не може свідчити про його зв'язок з політичними силами, оскільки воно здійснено на підставі відкритого конкурсу відповідно до чинного законодавства. Жодних відомостей про його особисті або службові стосунки з політичними силами не наведено.

Законодавство про державні нагороди ґрунтується на Конституції України, Законі України «Про державні нагороди» та указах Президента України, що видаються відповідно до нього (стаття 2 Закону України «Про державні нагороди»).

Відзнака «Іменна вогнепальна зброя» є однією з видів державних нагород, визначених статтею 3 Закону України «Про державні нагороди».

Указом Президента України від 29 квітня 1995 року № 341/95 засновано відзнаку Президента України «Іменна вогнепальна зброя» та затверджено Положення про відзнаку Президента України «Іменна вогнепальна зброя», опис відзнаки та зразок посвідчення про нагородження нею.

Згідно з пунктом 1 положення засновано для нагородження за особисті заслуги в забезпеченні обороноздатності України, недоторканності її

державного кордону, підтримці високої бойової готовності військ, зміцненні національної безпеки, боротьбі зі злочинністю, захисті конституційних прав і свобод громадян, за бездоганну багаторічну службу, зразкове виконання військового та службового обов'язку, виявлені при цьому честь і доблесть.

Частиною сьомою статті 55 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (в редакції, чинній на час отримання нагороди) встановлено, що суддя до звільнення з посади не може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами. Суддя може бути відзначений лише за проявлену ним особисту мужність і героїзм в умовах, пов'язаних із ризиком для життя.

Відповідно до норм статті 52 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (в редакції, чинній на час отримання нагороди) суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений чи обраний суддею, займає штатну суддівську посаду в одному з судів України і здійснює правосуддя на професійній основі.

Кандидат призначений членом Вищої ради юстиції відповідно до Указу Президента України від 30 квітня 2015 року № 252/2015 в порядку, визначеному Законом України «Про Вищу раду юстиції» зі змінами, внесеними Законом України «Про забезпечення права на справедливий суд».

У статті 54 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (в редакції, чинній на час отримання нагороди) зазначено, що у разі призначення судді членом Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України він відряджається для роботи в цих органах на постійній основі. За членами цих органів-суддями зберігаються гарантії матеріального, соціального та побутового забезпечення, передбачені законодавством для суддів.

Згідно з викладеним з моменту призначення членом Вищої ради юстиції кандидат був відряджений для роботи на зазначеній посаді на постійній основі та не здійснював правосуддя на професійній основі.

Закон України «Про Вищу раду юстиції» не встановлював заборони щодо нагородження членів Вищої ради юстиції.

Крім того, Указом Президента України від 15 грудня 2015 року № 703/2015 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня працівників суду» нагороджено Бенедисюка Ігоря Михайловича відзнакою «Імена вогнепальна зброя» саме як голову Вищої ради юстиції.

Таким чином кандидат вважає, що твердження про нагородження його як судді не відповідає дійсності.

У висновку Громадської ради доброчесності йдеться про те, що кандидат на посаду судді ухилився від відповіді, щоб спростувати інформацію, яка має значний суспільний інтерес стосовно нього та істотно впливає на авторитет правосуддя.

Згідно з офіційною біографією кандидата, розміщеною на сайті Вищої ради правосуддя, він три місяці (з лютого до квітня 1994 року) поєднував роботу судді в Україні та Російській Федерації. З аналізу чинного на той час закону РСФСР «О гражданстве в РСФСР» від 28 листопада 1991 року

вбачається, що в перші роки проголошення незалежності України кандидат був громадянином Російської Федерації. У жодній із його біографій не зазначено, коли саме він отримав громадянство України й чи відмовився він від громадянства Росії. Як вказують громадські діячі, незважаючи на велику кількість інтерв'ю самого кандидата та заяви прес-служби Вищої ради правосуддя, до сьогодні так і не було озвучено двох дат: вихід з громадянства Російської Федерації Ігоря Бенедисюка та отримання ним громадянства України. Відсутність чіткої інформації стосовно вказаних обставин підриває довіру суспільства до судової влади у цілому.

Кандидат пояснив, що зазначення інформації про отримання ним громадянства РСФСР ґрунтується лише на припущеннях та невірній оцінці розміщених автобіографічних даних.

Як неодноразово зазначалося в інтерв'ю кандидата засобам масової інформації, він дійсно перебував на посаді судді 37-го військового суду Далекосхідного військового округу з серпня 1991 року до квітня 1994 року, куди був призначений після закінчення в 1991 році військового навчального закладу Міністерства оборони Союзу Радянських Соціалістичних Республік відповідно до військово-юридичної спеціальності.

На час обрання суддею 37-го військового суду Далекосхідного військового округу ще не було Закону РСФСР «О гражданстве в РСФСР» від 28 листопада 1991 року.

Згідно зі статтею 50 цього закону «регистрация граждан РСФСР и выдача соответствующих документов начинаются 1 марта 1992 года». При цьому статтею 10 закону встановлювалося, що «документами, подтверждающими гражданство РСФСР, являются удостоверение личности гражданина РСФСР или паспорт гражданина РСФСР, а до их получения - свидетельство о рождении или иной документ, содержащий указание на гражданство лица».

Кандидат зазначив, що жодних документів, які б підтверджували громадянство Російської Федерації, він не отримував. Враховуючи вимоги Закону СРСР «О всеобщей воинской обязанности», військовослужбовці під час проходження служби мали лише обліково-військові документи-військові квитки або посвідчення офіцера, які не містили відміток про наявність громадянства.

Вже 14 лютого 1992 року набула чинності Угода між державами-учасницями Співдружності Незалежних Держав про соціальні і правові гарантії військовослужбовців, осіб, звільнених з військової служби, та членів їхніх сімей, за якою Держави Співдружності своїм законодавством встановлюють і забезпечують всю повноту політичних, соціально-економічних та особистих прав і свобод військовослужбовцям, особам, звільненим з військової служби, та членам їхніх сімей відповідно до норм міжнародного права і положень цієї Угоди, в тому числі зберігати громадянство держави-учасниці Співдружності, яке вони мали до призову (вступу) на військову службу.

До призову на військову службу кандидат постійно проживав в Україні.

У листопаді 1993 року підтверджено набуття кандидатом громадянства України відповідно до вимог Закону України «Про громадянство України» від 8 жовтня 1991 року № 1636-ХІІ, статтею 2 якого встановлено, що громадянами України є особи, які працюють за державним направленням, проходять військову службу або навчаються за межами України, за умови, якщо вони народилися чи довели, що постійно проживали на її території, не перебувають у громадянстві інших держав і не пізніш як через рік після набрання чинності цим Законом виявили бажання стати громадянами України.

Зазначене підтверджується відповідним листом Головного управління державної міграційної служби України в місті Києві від 7 серпня 2018 року.

Кандидат зазначив, що питання його громадянства були предметом дослідження під час розгляду дисциплінарної скарги Маселка Р.А. стосовно судді Вищого господарського суду України Бенедисюка І.М. Ухвалою члена Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя Худика М.П. від 28 січня 2019 року № 722/0/18-19 скаргу Маселка Р.А. залишено без розгляду та повернуто скаргнику.

Крім того, кандидат зазначив, що судді військових судів як Радянського Союзу так і України мали статус військовослужбовців, тому питання його переведення до України носило тривалий характер через складність відповідних процедур та не свідчило про прийняття рішення продовжити службу в РСФСР. Також з моменту проголошення незалежності Україною він прикладав зусиль для переведення для проходження служби в Українській армії в межах чинного законодавства, про що свідчить наявність його звернень до кадрових органів різного рівня України та РСФСР.

Кандидат на посаду судді, на думку Громадської ради доброчесності, не реагував на відомі йому випадки недоброчесної або неетичної поведінки колег, покривав таку поведінку або відомі йому факти протиправної діяльності суддів, нехтуючи відповідальністю не лише за свою поведінку, а й за діяльність системи правосуддя загалом.

Перебуваючи на посаді голови Вищої ради правосуддя, кандидат не забезпечив належного очищення судової влади від недоброчесних суддів, що унеможливило відновлення довіри суспільства до суддів. Кандидат нічого не зробив для того, щоб виявити дійсні причини масового порушення цими судьями присяги. Численні звернення Автомайдану та родин Героїв Небесної Сотні щодо встановлення організації впливу на суддів були проігноровані. Більшість «суддів Майдану» уникнули відповідальності, велику частину справ проти суддів було закрито у зв'язку із завершенням строку давності.

Кандидат пояснив, що відповідно до Закону України «Про Вищу раду правосуддя» вона є колегіальним, незалежним конституційним органом державної влади та суддівського врядування, який діє в Україні на постійній основі для забезпечення незалежності судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством, формування

добросовісного та високопрофесійного корпусу суддів, додержання норм Конституції і законів України, а також професійної етики в діяльності суддів і прокурорів.

Згідно з вимогами Конституції України та Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Вища рада правосуддя складається з двадцяти одного члена.

Статус, повноваження, засади організації та порядок діяльності Вищої ради правосуддя визначаються Конституцією України, Законом України «Про Вищу раду правосуддя» та Законом України «Про судоустрій і статус суддів».

Загальний порядок прийняття рішень Вищої ради правосуддя, її органів визначений у статті 34 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» так: Рішення Вищої ради правосуддя ухвалюється більшістю членів Вищої ради правосуддя, які беруть участь у засіданні Вищої ради правосуддя, якщо інше не визначено цим Законом.

Відповідно до частини першої статті 26 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Вища рада правосуддя діє у пленарному складі, якщо інше не встановлено цим Законом.

Члени Вищої ради правосуддя відповідно до частини шостої статті 21 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» у своїй діяльності є незалежними від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання.

При цьому повноваження та статус голови Вищої ради правосуддя закріплені у статті 22 Закону України «Про Вищу раду правосуддя». Зазначена стаття не містить положень, які б надавали можливість голові Вищої ради правосуддя втручатися в діяльність членів Вищої ради правосуддя, або впливати будь-яким чином на прийняття колегіального рішення.

Щодо причин тривалого розгляду Вищою радою юстиції (Вищою радою правосуддя) матеріалів стосовно «суддів майдану» кандидат зазначив таке.

У відповідності до частини п'ятої статті 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» Тимчасовою спеціальною комісією мали бути передані до Ради заяви, в яких Комісія не встигла прийняти рішення до закінчення своїх повноважень. Проте лише 7 квітня 2016 року, тобто майже через рік після початку роботи Вищої ради юстиції, ТСК завершила передачу до Вищої ради юстиції матеріалів за такими заявами, після чого був здійснений їх автоматизований розподіл.

Саме ця обставина суттєво вплинула на строки розгляду вказаних справ.

Крім того, слід зазначити, що до початку роботи Вищої ради юстиції цей орган не працював близько 1,5 року, що спричинило значне навантаження на його членів та необхідність опрацьовувати накопичені матеріали у вечірній та навіть нічний час в пленарних засіданнях.

Згідно з пунктом 33 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» заяви, які передані Тимчасовою спеціальною комісією Вищій раді юстиції відповідно до

частини п'ятої статті 2 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», дисциплінарні органи Вищої ради правосуддя розглядають у порядку та строки, встановлені законом для здійснення дисциплінарного провадження. За результатами розгляду таких заяв застосовуються дисциплінарні стягнення, визначені цим Законом.

Відповідно до статті 108 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» дисциплінарне провадження щодо судді здійснюють дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя у порядку, визначеному Законом України «Про Вищу раду правосуддя», з урахуванням вимог цього Закону.

Згідно з частиною третьою статті 26 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» (набрав чинності 5 січня 2017 року) кількість Дисциплінарних палат та кількісний склад кожної палати визначаються рішенням Вищої ради правосуддя з урахуванням вимог цього Закону.

Рішенням Вищої ради правосуддя від 2 лютого 2017 року № 184/0/15-17 у Вищій раді правосуддя утворено три Дисциплінарні палати, визначено кількісний склад кожної Дисциплінарної палати та затверджено їх персональний склад (з подальшими змінами).

Голова вищої ради правосуддя не входить до складу жодної з дисциплінарних палат та не впливає на їх роботу.

Також Громадська рада доброчесності надала Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка не стала підставою для висновку, але потребувала пояснень кандидата.

Зокрема, як повідомляє ресурс Prosud, Вища рада правосуддя, головою якої є кандидат, не надала Громадській організації «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан» інформацію про розмір зарплат її членів. Вищий адміністративний суд зобов'язав Вищу раду правосуддя відповісти на запит «Автомайдану», але у Вищій раді правосуддя вирішили подати апеляцію. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду відмовив у задоволенні заяви Вищої ради правосуддя. На думку громадських організацій, це свідчить про неготовність Вищої ради правосуддя виконувати Закон «Про доступ до публічної інформації», і роль кандидата як голови Вищої ради правосуддя тут є визначальною.

Кандидат пояснив, що частиною сьомою статті 22 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» встановлено, що голова Вищої ради правосуддя з питань, що належать до його адміністративних повноважень, видає накази і розпорядження. Аналогічне положення містилося й у частині третій статті 21 Закону України «Про Вищу раду юстиції» від 15 січня 1998 року № 22/98-ВР.

Керуючись указаним положенням Закону України «Про Вищу раду юстиції» голова Вищої ради юстиції 26 червня 2015 року видав наказ № 5/0/1-15 «Про розподіл повноважень між головою Вищої ради юстиції, заступником Голови Вищої ради юстиції та керівником секретаріату Вищої ради юстиції», згідно з пунктом 2.2 якого підписання відповіді на звернення (заяви, пропозиції, скарги) і запити, що розглядалися відповідно до законів України «Про звернення громадян», «Про інформацію», «Про доступ до

публічної інформації», було віднесено до повноважень заступника голови Вищої ради юстиції.

22 лютого 2017 року на електронну адресу Вищої ради правосуддя надійшов запит на публічну інформацію Громадської організації «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан», в якому містилося прохання надати інформацію про те, «якого розміру була заробітна плата кожного члена Вищої ради правосуддя у січні 2017 року».

На вказаний запит 1 березня 2017 року була надана відповідь (вих. № 2250/0/9-17) за підписом заступника голови Вищої ради правосуддя з відповідними роз'ясненнями. Запитувачу було надано вичерпну інформацію з урахуванням вимог Закону України «Про доступ до публічної інформації», яка знаходилась у володінні Вищої ради правосуддя.

Заявника було проінформовано, що наказом голови Вищої ради юстиції від 22 вересня 2015 року № 23/0/1-15 затверджено перелік відомостей, що становить службову інформацію у Вищій раді юстиції, згідно з пунктом б якого відомості щодо заробітної плати членів та працівників Вищої ради юстиції, крім тих, що зазначені в деклараціях про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру та підлягають обов'язковому оприлюдненню, становлять службову інформацію.

Заявника було повідомлено, що відповідно до вимог статті 45 Закону України «Про запобігання корупції» члени Вищої ради правосуддя зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства з питань запобігання корупції декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік за формою, що визначається Національним агентством.

У відповіді заявнику зазначено, що розмір винагороди членів Вищої ради правосуддя формується відповідно до вимог частини другої статті 21 Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

Оцінюючи повноту наданої запитувачу відповіді, заступник голови Вищої ради правосуддя виходив з того, що інформацію про «розмір заробітної плати членів Вищої ради правосуддя» не могло бути задокументовано, створено чи отримано Вищою радою правосуддя з огляду на те, що Закон України «Про Вищу раду правосуддя» не містить такого поняття як «заробітна плата члена Вищої ради правосуддя», тому надання роз'яснень чинного законодавства з порушених у запиті Громадської організації «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан» питань не передбачено Законом України «Про доступ до публічної інформації». Не передбачено таких повноважень законодавством й у Вищої ради правосуддя.

Інформація про розмір винагороди членів Вищої ради правосуддя є відкритою та щомісячно декларується на відповідному електронному ресурсі.

Громадською радою доброчесності 29 січня 2019 року надано до Комісії рішення про надання інформації на доповнення до висновку щодо невідповідності кандидата на посаду судді Верховного Суду Бенедисюка І.М.

критеріям доброчесності та професійної етики, затверджене 25 січня 2019 року.

Указана інформація збігається з інформацією, яка викладена у висновку Громадської ради доброчесності, затвердженому 23 січня 2019 року, та була досліджена Комісією під час співбесіди.

Згідно з пунктом 4 глави 6 розділу II Положення рішення про підтвердження здатності здійснювати правосуддя суддею (кандидатом на посаду судді) у відповідному суді ухвалюється у випадку отримання ним мінімально допустимих і більших балів за результатами іспиту, а також бала, більшого за 0, за результатами оцінювання критеріїв особистої компетентності, соціальної компетентності, професійної етики та доброчесності.

Дослідивши висновок, рішення Громадської ради доброчесності, пояснення кандидата та додані до них документи, Комісія не вбачає підстав для оцінювання кандидата за критеріями професійної етики та доброчесності у 0 балів та дійшла висновку, що Бенедисюк І.М. підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Відповідно до підпункту 4.10.8 пункту 4.10 Регламенту за результатами співбесіди Комісія у складі колегії ухвалює рішення про підтвердження або непідтвердження здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді. Рішення про підтвердження здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді набирає чинності з дня ухвалення цього рішення у разі, якщо воно буде підтримане не менше ніж одинадцятьма членами Комісії згідно з абзацом другим частини першої статті 88 Закону.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням та Регламентом, Комісія

вирішила:

визнати Бенедисюка Ігоря Михайловича таким, що підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Рішення набирає чинності відповідно до абзацу третього підпункту 4.10.8 пункту 4.10 розділу IV Регламенту.

Головуючий

В.Є. Устименко

Члени Комісії:

П.С. Луцюк

Т.С. Шилова